

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Όλοι κοιμούνται, πέπλα μελανά
σκεπάζουν γής και κῆμα ἀκόμα
τῶν ἀστρων μόνη ἡ πύκνα ξαγροντῶ
στό ζαφειρένιο δόγμα.

Τῆ γήρῃσσι προσημένον, πού χρυσή,
μέσ' σέ στολίδια ἀνίκητα καὶ κάλλη,
νί! πίσω βγαίνει ἀπ' τὸ θολὸ νηοί
μάγια νὰ πλέξει πάλι.

Κακὰ νὰ στείλει σ' ὄσες ὄνειρα
δὲν τὴν ἀκοῦν, καὶ σὺν παιδέρτῃρα ἀράχνα
νὰ σφίξει μέσ' σέ δίχτυα πνιγερά
τ' ἀτίθητά τους σπλάχνα.

Μὰ ὦ τῆς ἀγίας θείσσαι δεινὴ
πού ὄλος σέ τρέμει ὁ κόσμος καὶ φοβάται,
μὴ τὴν καλὴ μου ἀγγέλις, κ' ἄπονη
ἐνῶ ἀγροντῶ ἄς κοιμᾶται.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Γιὰ τὴν «ΠΑΓΑ ΔΑΔΕΟΥΣΑ»

Πολλ 14. v. 67.

Ἀγαπητέ μου Νιοβάνα,

Τὸ βιβλιόμακί μὲ τὰ τεράστια εἶναι ἀπὸ τὰ
ὠραιότερα δῶρα πού εἶσαρ ἐφέτος. Θεῶ, θεῖα κλι-
λετεχηματάκια. Τί ὠραία περικημιῖα καὶ τί τεχνικά.
Ἐπάρχει πάντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁ ἴσκιος τοῦ πεισιμοιοῦ.
Μὰ τὸ φῶς εἶναι τόσο ἀφθονοὺ καὶ τόσο ρωμαϊκο,
πού ὁ ἴσκιος ἐκεῖνος τὰ κάμνει ἀκόμα πῶ λαμπερά,
καὶ συνάμα ποικιλικά.

Τὰ διαβάζω καὶ τὰ ξαναδιαβάζω κάθε πρωὶ
μαζὶ μὲ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ γέφυτου» νὰ μιξεύω
μέσα μου ρωμαϊκὴ ψυχὴ.

Σὲ χαίρειῶ

Δικίς σου πάντα

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Κ Ο Σ Μ Ο Ι

Ἡ γῆ καθὼς ἀντίκρισε τὰ ἐρωτομῆλη' ὄστρα,
Ζήλεψε τὸν ἀπέραντον ὀλοαστρο ὀφρανό·
Κάτι πανώριο ἐπόθησε κ' ἐγεινεν ἀνδοπλάστρα·
Στὰ περιβόλια ὦ λούλουδα, ὦ ἀνθάκια στὸ βουνό!

Ὅμως στὴν οὐράνια ἐνθώθηκε τόλολαμτρο τῶστέρι,
Κ' ἔλουσε κόσμους, θάλασσας μὲ θεῖα φεγγαβολιά!
Μὴ ἡ γῆ ἀνερευένη' ἔφταστο κάτι καὶ δίχως ταίρι,
Καὶ τίς παιδοπῆδες ἔπλανε μὲ τὴ ζωνθα μαλλιά...

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ποιήσῃ του εἶτανε πῶς βαδίζοντας ἔτσι, ἀγάγια
γάγια καὶ βῆμα βῆμα, θάρτανε σίγουρα στὸ σκοπὸ
του. Καὶ πρόσμενε. Θυμότανε τὸ λόγος τοῦ Σεβιλᾶ,
πῶς κάποτες ὕστερις ἀπὸ μῆνες, ξερνικκ, πάθει τὸ
ἔμπου. Ἰσα ἴσα τίς ἔξη τοῦ Μάρτη, τὸ πρωὶ. μιά
δεφτέρια, εἶδε προόδους μεγάλους. Τᾶσπρα, τὰ θε-
λά συννεφια δὲ φαινότανε πικ' ἡ ἄσπρη πηχτὴ
γραμμὴ στὸν πατο ἄραντη καὶ τούτῃ γελούσε κα-
θαριο τὸ νερό, καὶ τὸ ποταμὶ δὲ μαζώνε στὸ ἔμα
του λασπες. Τὴν ἴδια μέρα, τὰ πόγεμα, τοῦ δηλώ-
θηκε ὁ κ. Ἄρτος, ὅπως ἀναφέραμε, γιὰ τὸ νεφρὶ
τὸ γιατρεμένο τῆς Κατινούλας. Μὰ μεταξὺ πρωὶ
κι ἀπόγεμα ἔγινε κατὶ σημαντικό, ἀκολούθησε δη-
λαδὴ ἐκεῖνο πού φοβότανε ἡ Ἀντρέας, τὸ στραβο-
πάτημα στὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ τοῦχου.

Τὴν παραμονὴ, κεριακὴ βραδυ, τὰ πόδειπνο, ἀ
φοῦ κατέθηκε ἀπὸ τὴν κωμαρα τῆς Κατινούλας,
νὰ τὴν πλαγιάσῃ καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὰ χρειαζόμενα
καθεμερνα τῆς γιατρικᾶ, ἡσυχὰ καὶ μεθοδικὰ, ὁ
Ἀντρέας καθῆσε στὸ μικρὸ τὸ γραφεῖο τῆς κρεββα-
τοκάμερῆς του, νὰ δουλέψῃ. Δουλειὰ κάπως βια-
στικὴ, ἐπειδὴ καὶ προτοίμαζε τὸ μάθημά του γιὰ
τὴν ἀβριανὴ. Τὸ σπῆτι πάντα σωστὸ νοσοκομείο· ἀ-
πάνω ἡ Κατινούλα, πού κοιμότανε τέτοια ὦρα, γιὰ

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιάσκια τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, Ὁμόνοιας, Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιοδρομοῦ, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρομοῦ (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια,
στὰ βιβλιοπωλεῖα « Ἐστίας » ἰ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ δὴ Βουλῆ]. Στὸ Βό' ο
βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπρὶ στὰ κ' εἶναι ἐνὸς
χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὸ ἄρθρο τῆς « Νέας Ἡμέρας » — Γράμμα μι-
νῆς πεθαμένης. — Ἄ γ γ ο σ τ ε ς ἄ ξ ε ς —
Ὁ Καρατζᾶς καὶ τὸ Ἀιφραβηγάρι του —
Οἱ Βούργαροι τῆς Πόλης.

Ἡ « ΝΕΑ ΗΜΕΡΑ » τῆς Τετάρτης ξαναγεμίζει στὸ τε-
λευταῖο φύλλο τῆς στὸ Γλωσσικὸ ζήτημα ἀπαντώντας οἱ κά-
τι κοινὰ ἄρθρα τῶν « Ἀθῆναι ». Ἡ χαριτωμένη φημερί-
δα τοῦ κ. Πῶπ' εἶχε προσκαλέσει τὴ « Νέα Ἡμέρα » νὰ δη-
λώσει κατηγορηματικὰ πότεν ἡ ὀριμὴ λατρεία τῆς πρὸς τὸ
χουδαϊκὸν σύστημα τῆς γλώσσης τῆς δῆθεν δημοτικῆς, ἢτοι
πρὸς τὸ γλωσσικὸν συνονθύλευμα τῶν κ. κ. Ψυχᾶρη καὶ
Πάλλη, καὶ ἡ « Νέα Ἡμέρα » δέχεται τὴν πρόσκληση καὶ
τῆς ἀπαντᾷ πλατῶ μὲ ἄρθρο πού ὅσο κι ἂν εἶναι σὲ ἄλα
σοσὸ, δὲν παύει ὅμως νάσαι καὶ τίμο ἴσαμε τὴν τελευταία
τοῦ ἄράδα.

Τὸ ξέρομε, τ' αὐτὰ τοῦ κ. Πῶπ, καθὼς κι ὅλα τὰ δη-
μοσιογραφικὰ αἰτία τῆς Ἀθήνας, δὲν ἰδρώνουν ἀπὸ τέτα
Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν τὰ πολυμύθουν, κι εἰς ἀκόμα δὲν τοὺς
λείπει ἡ καλὴ θέληση. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ τόσο μεγάλη
σημασία. Τὸ σπουδαῖο εἶναι πῶς βρέθηκε μιά φημερίδα ρω-
μαϊκῆ, καὶ μάλιστα ἡ « Νέα Ἡμέρα », νὰ μιλήσῃ κάπως
λογικὰ καὶ φρόνιμα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ νὰ δώσῃ
ἕνα γερὸ μάθημα σ' ὄλους τοὺς Πῶπληδες καὶ παραπῶπληδες
τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τόπου.

Ἡ « Νέα Ἡμέρα » συγυρίζει περιφρημα στὸ ἄρθρο τῆς
καὶ τῆ βροσιᾶ τῆς Προδοσίας πού μᾶς τινάζουν κάθε ὦρα
καὶ στιγμὴ κατακέφαλα οἱ πατριῶτες τῆς καθαρεύουσας· τὸν
παράγραφο αὐτοῦ τῆς « Ν. Ἡμέρας » τὸν ξεσηκώνομε καὶ
μετς ἰδῶ, ἀφοῦ πρῶτα τὸν μεταφράσομε Ρωμαϊκᾶ·

« Προδότες δὲν ὑπάρχουν. Προδότης, ἂ δὲν εἶναι, μὰ

μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἄμα τοῦ παρουσιαστῆ εὐκαιρία κατάλληλη,
ὅποιος δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ λείῃ τὴν ἀλήθεια, καθὼς τὴ
νιώθει καὶ καθὼς τὴν αἰσθάνεται. Ἀδύνατο νὰ παραδεχτοῦ-
με πῶς ὑπάρχει Ρωμὸς πού νὰ μιλάει γιὰ ἔθνηκα ζήτήματα
χωρὶς νάσαι κι ἀγρὸς πατριῶτης. Ἄλλ' ὁ πατριωτισμὸς δὲν
ταϊριάζει μὲ τὴν ψευτιά. Μὲ τὸ νι στριφογυρίζομε τὰ μά-
τια καὶ νὰ βλέπομε ὀλοῦθεν προδότες, μετρεῖομε περιο-
σῶτερο τὰ πράματα καὶ γινόμεσαι γελῶσι οἱ μάτια τῶν ἔθ-
νων. Ἄς γράφει καθένας ὅ,τι θέλει κι ὅπως θέλει. Ἄ γρά-
φει καλὰ, δικό του κ' ἔθνηκα καλὸ. Ἄ γράφει ἄσκημα, δὲν
ἔχει νὰ φοβηθεῖ τίποτα ἢ γλώσσα, γιατί ἡ γλώσσα ἐνὸς λαοῦ,
εἰταν εἶναι ἀληθινὴ ζωντανή, δέχεται μόνου τὸ καλὸ καὶ πε-
τάει ὅσα δὲν ταϊριάζουν στὸ σπῆμα τῆς ».

*

ΛΑΒΑΜΕ ἀπὸ τὰ Γιάννινα (μὲ μερομηνία 8 τοῦ Μάη)
τὸ ἀκλόουθο περιεργότατο γράμμα πού εἶμαστε ὑποχρεωμέ-
νοι νὰν τὸ τυπώσομε, ὅσο κι ἂν εἶναι γοημένο στὴν κλη-
ρεύουσα κι ὅσο κι ἂν πειραζεταί ἀκριβὲς αὐς φίλος καὶ συ-
νεργάτης μ' αὐτὸ·

« Κύριε Ταγκόπουλε,

« Μετὰ ἡκουσμοῦ εἶδον χθὲς εἰς τὴν ἐφημερίδα σας τὴν
νεκρολογίαν μου. Ἐὰν ἔτο εὐφρῖς καὶ ἀληθῆς θὰ σᾶς ἡ-
χαριστοῦν διὰ τὴν μοναδικὴν ὄσον καὶ ἀπροσδόκητον τούτην
ἀπόλαυσιν. Δυστυχῶς ὅμως στερεῖται ἀμφοτέρων τῶν προ-
τερημάτων τούτων, διότι φιλολογικῶς μὲν δὲν ἔχει εἶναι
μικρὴν ἀπρηθμησιν... τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης μου. Ἐ-
στορικῶς δὲ ἔχει τὸ θεμελιώδες ἔλλειμμα ὅτι στερεῖται Ἀ-
ληθείας. Ὁ κ. Βέης ἔν καὶ φιλόλογος ἐλησημόνητε τὴν Ἀ-
τινικὴν παροιμίαν de mortuis nihil nisi verum, καὶ ἔ-
πλεξε περὶ τὸ ἄτομόν μου μίαν ἱστορίαν ἣτις οὐδεμίαν ἔχει
σχέσιν μὲ ἐμέ. Διότι τὸν κ. Βέην ἐγνωρίσα μόνος περὶ τὸ
τέλος τῆς φαιτῆσῶς μου καὶ οὐδέποτε συνεδέθη μετ' αὐ-
τοῦ διὰ τῆς fraternité intellectuelle, τὴν ὀποιῶν θέλει νὰ
παραστῆσαι, οὔτε εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ πλανώμαι ἐνὰ
τοὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως συνοιδεύομενη ὑπὸ νεκρῶν
κυρῶν, οὔτε ἔκαμον στίχους, κατ' ἄλλην μου τὴν ζωὴν
μάλιστα δὲν διέπραξα οὔτε μίαν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ οὔτε
σκέπτομαι νὰ διαπρίξω, εἰς τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος σας
δὲν θὰ ἔχη δι' ἐμέ τὴν σημασίαν τῶν μεσαιωνικῶν μαγευῶν.
Σὰς παρακαλῶ νὰ πληροφορησθε τὸν κ. Βέην ὅτι ζῶ καὶ
πολὺ εὐχαριστημένη μάλιστα εἰς τὴν πατρίδα μου παρὰ τὸς
δύχτες ἔχῃ τῆς Ἀγαρούσας ἀλλὰ τῆς Παμβώτιδος καὶ εἰ-
μαι πολὺ εὐτυχῆς, διότι δὲν ὑπάρχουν οὔτε τυπογραφικαὶ
μηχαναὶ παραλαμβάνουσαι τὴν νεκρολογίαν τῶν ζώντων,
οὔτε ἀνθρώποι ἀρεσκόμενοι νὰ τερατολογῶσι περὶ νεκρῶν.

Μετὰ βαθυτάτης ὑπολήψεως

ΚΑΛΑΜΠΡΟΗ ΑΔΑΜΙΑΔΟΥ

Δρ. τῆς Φιλοσοφίας.

Χαρήκαμε πού ζεῖ ἡ κ. Ἀδαμιάδου, ὅσο λυπομαστε
ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά πού κοῖνει κάπως σκληρὰ τὸ ἄρθρο
τοῦ Βέη. Ὁ συνεργάτης μας, γοηφόντας τὴ νεκρολογία τῆς
στὸ 245 φύλλο τοῦ « Νουμά », ἴσως νὰ μιλήσῃ μὲ περισσό-

τι ὁ Ἀντρέας τῆς εἶμαθε νάποκοιμῆται νωρὸς νωρὸς,
κι ἀκούει πρόθυμα ὁ ἀβρῶστος τὴ φιλικὴ συμβουλή·
πίσω ἀπὸ τὴ βᾶχη του, πίσω δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μέρος
ὅπου ἔγραφε, στὴν καμερίτσα τῆς — ἡ κμαρίτσα
μου, ἡ δικὴ μου, ὅπως ἔλεγε ἡ Μοιρίτα — τὸ κη-
μένο τὸ παιδί, καὶ στὸν ὕπνο του ἀκόμη ἔβηγε κι
ὄλο ἔβηγε. Ἡ Ἄννα δίπλα κρεββατωμένη. Μὰ ἐ-
κείνη τῆ βραδιᾶ εἶχε κόσμο, τὸν ἀνψιὸ τῆς, τὸν
ἀδερρὸ τῆς Λίζας καὶ δυὸ φίλους του. Ἦρθαν τὰ
παιδιά, νὰ τὴ διασκεδάσουνε λιγχνί. Καλόκαρδη,
χαρούμενη παρέα, ἐνοσεῖται καὶ κάμπισο θορυβώδι-
κκ. Φωναζανε, γελούσανε, μιλούσανε δυνατὰ. Εἶτα-
νε καὶ γιορταδες, τὸ μεσοσταράκιστο, ἕνα εἶδος μι-
σῆ ἀποκριᾶ πού παίζει ρόλο στὴ Γαλλία τέτοια ἐ-
ποχή. Ὁ Ἀντρέας δὲν κατάρθωνε νὰ περατώσῃ τὴν
ἐργασία του. Ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμερῆς του
ἀνοιχτὴ καὶ τᾶκούγε ὄλα, γέλοια καὶ φωνές. Ἡ
νεολαία δὲ συλλογέται πάντα τοὺς ἀβρῶστους· μή-
τε τοὺς σοφοὺς πού μελετοῦνε — καὶ ξακολουθοῦσανε
ξισταρὰ μέσα τὸ πατιρντί. Ψιλο πατιρντί, φυσικά,
καὶ πού δὲν τᾶρανε μήτε τὴ Μοιρίτα μήτε τὴν
Κατινούλα. Τᾶραζε ὅμως τὸν Ἀντρέα πού φοβότανε
γιὰ τίς δυὸ, πού τοῦ σκότιζε καὶ τίς ιδέες. Θὰ
μυὸ πῆς, γιατί νὰ μὴ σφαλοῖξῃ τὴν πόρτα; Ναι,

γιατί; Γιατί ἔτσι κάποτες τὸ φέρνει μιά ψυχικὴ
δικήσση περιέργη, πού δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ κωμῶμε
ὡς καὶ τὰ πῶ ἐφκλα, τὰ πῶ ἀπλά. Ὁ Ἀντρέας
εἶτανε κουρασμένος. Πῶς νάποψύγῃ τὴν κούραση;
Πῶς νὰ κρατῆς παντοτινὰ τὸ νοῦ σου τενωμένο;
Ἄδικο βεβαία νὰ μὴν εἶται πάντα ὁ ἴδιος, νὰ μὴν
ἔχῃς τὴν ἴδια δύναμη ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδι·
ὅσο θέλεις ἄτοπο· εἶναι ὅμως κι ἀθρώπινο. Ἡ ζωὴ
σὲ ξαφνιάζει καὶ τὰ χίλια τῆς τὰ ξαφνιασμάτα καὶ
τὰ χίλια τῆς τὰ κινήματα δὲν μπορεῖς οὔτε γὰ τὰ
προβλέψῃς οὔτε νὰ τὰ προπάρῃς. Τὴν κεριακὴ, ὅτι
πού σηκώθηκε ὁ Ἀντρέας, ἀναγκάστηκε νὰ μιλήσῃ
τοῦ Πάβλου· νὰ σου ἀμέτως καὶ τάνυπόφορα ἐκεῖνα
τὰ πείσματα τοῦ γιοῦ του παιδεβοτανε ὁ πατέρας,
ἔσπανε τὸ κεφάλι του στὸν τοῦχο, δίχως νὰ νιώσῃ
τίποτα τὸ παιδί. Τὰ πόγεμα, βίζιτες καὶ σταναχώ-
ριες. Ὁ Στέφανος Δινάρδης μὲ τὰ παράπονά του.
Μιά στιγμὴ δὲν εἶδε πού νάνασάνῃ. Κι ὡστόσο εἶ-
χε σκόλη· ἔλεγε μάλιστα πῶς οἱ μικρὲς του οἱ δια-
κοπὲς θὰ τοῦ χρησιμέθωνε καὶ γιὰ τὴν ἐργασία του
καὶ γιὰ τὴν Κατινούλα, νὰ φροντίσῃ πῶ ἀναπαμί-
να καὶ γιὰ τίς δυὸ. Μὲ τίς πλαγινὲς τίς κουβέντες
ἄξαρνα χαλνοῦσε ἡ βραδιᾶ του. Δὲ θέλησε ἢ δὲν
μπόρεσε ἢ δὲν τοῦ φάνηκε βολετὸ νὰ σηκωθῇ, νὰ